

EL BORINOT

Any II - Núm. 43

18 setembre 1924

Subscripció:

Trimestre, 3'50

SETMANARI D'HUMOR
20 cms.

La corresp. a

l'Administració:

Angels, 22 i 24

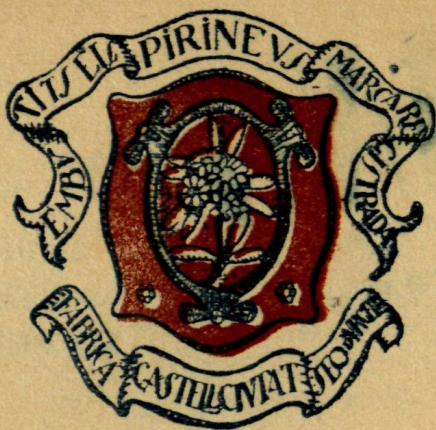
BARCELONA

COM PUJA EL JOVENT, AVUI!

—Es a dir que no vas a estudi?

—Que no veus que el mestre ens ve amb aquelles històries!

TELÉFON { A SEU D'URGELL, NÚM. 124
A BARCELONA, NÚM. 2023-A
A SITGES, NÚM. 1383

Fàbrica de Llonganisses, la millor
de la nostra terra.

Demaneu a tot arreu la marca

"ELS PIRINEUS"

Quíngles i Escaler

Castellciutat

(Seu d'Urgell)

ESTEVE RIERA
Confiter i Pastisser

Pa de luxe
RAMBLA DE CANALETES 9 i 11.

TELÉFON A 2766.

CARRER DE MALLORCA 307 i 309:
TELÉFON. G. 2.

BARCELONA

Per obsequiar de primera,
dimecres vinent, les Mercès,
ja no cal pas que us diguem res:
us arribeu a cân Riera.

RAMON SUNYER

JOIER

Corts Catalanes, 643 — BARCELONA Teléf. 813 — S. P.

Establiments **MARAGALL**

Passeig de Gràcia, 95 — BARCELONA

BELLA TERRA

Revista gràfica mensual

52 pàgines, profusió de gravats,
coberta de colors.

Art, literatura, modes, actualitats.

Col·laboració dels millors literats i artistes.

Gran riquesa i sumptuositat de presentació.

Preu: 2'50 pessetes

Subscripció: 6 pessetes trimestre;
fora, 6'75 pessetes

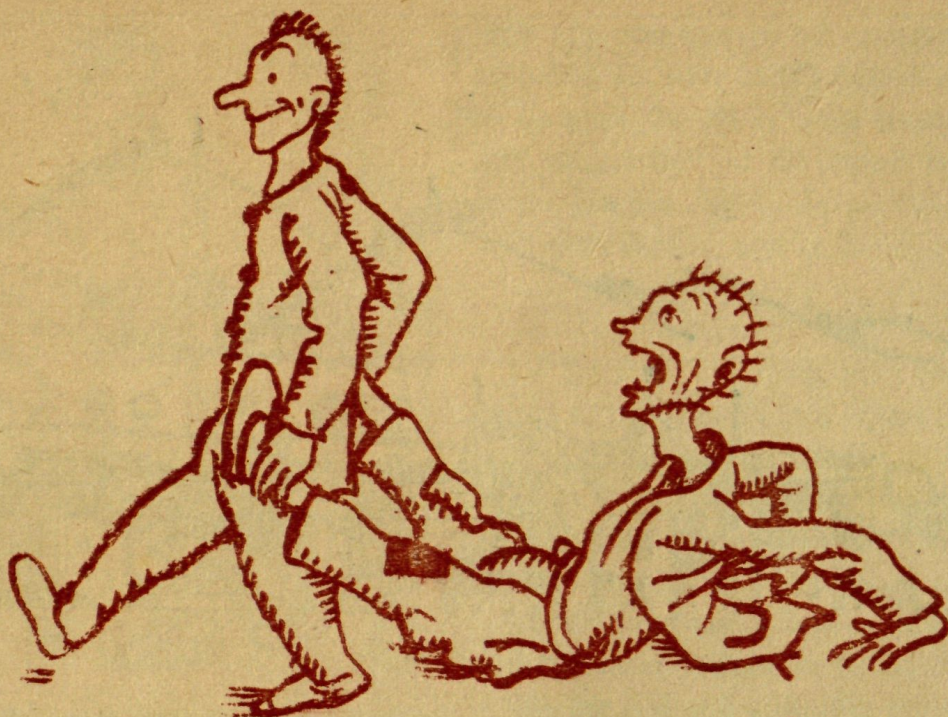
♦♦♦ **UAB**

Biblioteca de Comunicació
i Hemeroteca General

Redacció

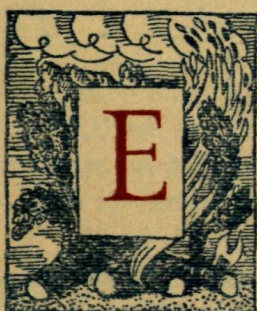
i Administració:

Pi, 13, 1.^r, 1.^a

A.

T O T M A R X A

ERA un despatx d'olis a Barcelona, amb el magatzem a un poblet de fora. Cert dia es desfermà una horrenda maltempsada, castigant finestres, portes, fins la teulada del magatzem: trossos de paret i maons caigueren damunt les tines de l'oli, obrint-hi forts esborancs. Pels esvorancs oberts vessava el suc ros de les olives.

Els encarregats del magatzem treballaren tot el dia i tota la nit com a desesperats, sense poder aconseguir ail—gran cosa.—Això sabut per la societat de Barcelona, l'endemà hi feren anar el gerent en persona, per endegar l'estropici.

El gerent és un que sap donar-se aire. Ja ho crec, si ho arranjaré! Salta al poble, arriba al magatzem, munta per ací, baixa per allà; aquí unes cordes, més enllà una escala, taulons, llates, martellades, mangueres...

El gerent fa bona feina: tapa els forats i les escletxes de les parts altes de les tines, allí on més directament havien rebut els efectes de la maltempsada.

Arribà el caient del dia, i l'home estava satisfet. Però veu's aquí que aleshores, es produeixen un seguit d'avaries insospitades: un hom no sap per quines raons, s'esbotzen de les tines les enormes aixetes, i comença a anar-se'n l'oli amb fúria horrible. No es pot deturar! Ruïna!

El gerent és home de trucs (havia fet vodevil). En compte d'agafar el tren per tornar a Barcelona a donar-ne compte a la Societat, i cercar auxili, prefereix escórrer aquest evident compromís. Com? se'n va a l'oficina de telègrafs i posa un despatx que diu: *Tot marxa*.

Els angoixosos associats, en rebre la comunicació, respiren. Es fan mútues abraçades, dient-se entre ells:—es veu que no ha estat res, val! Ho veieu? tot marxa. Podem anar a sopar tranquils.

El dia següent, molts d'ells es reuniren per anar a celebrar-ho amb una dinada. Arriben al poble, ja són al magatzem. El porter els surt a rebre compungidíssim...—Déu us guard, Toni Sibeca: què; tot marxa, oi?—li diuen.

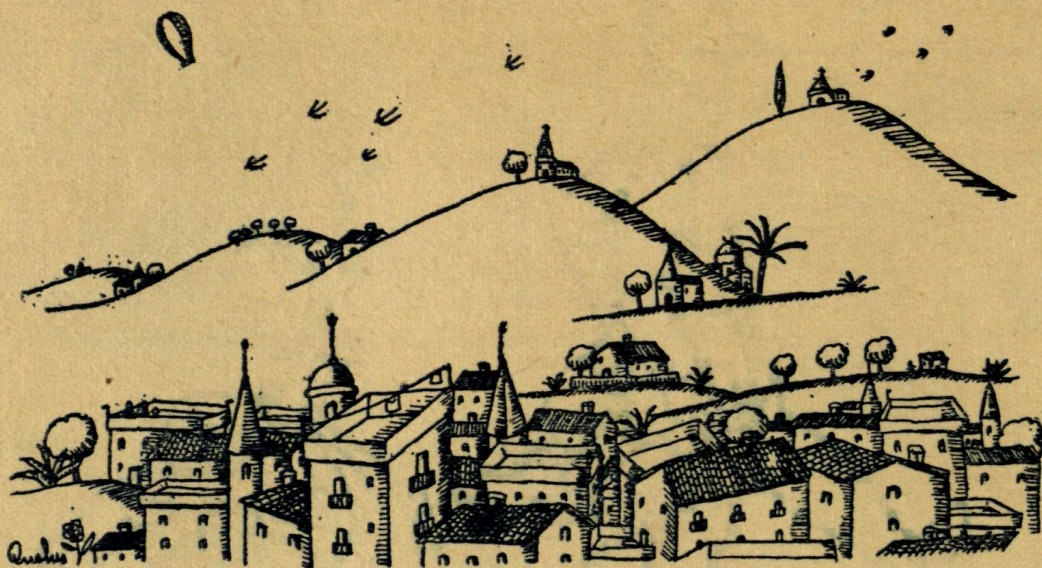
—No, senyors, no.

—Com! Com!! Com!!! Com!!!!

—Tot ja ha marxat. Oh! no en resta ni una gota, d'oli.

—I el gerent!?!?

—També ha marxat!

V : A : L : L : C : A : R : C : A

XII de "Biografia dels llocs
d'estiueig de Catalunya".

COM! Vallcarca, també? Si és tan ensotat!—
No hi fo res, senyors. A Vallcarca, i tocant
a Vallcarca s'estan individus de la Defensa Social,
que per frescos es pinten sols. També té tirada a
anar-hi el doctor Martínez Vargas (no oblideu que
es tracta de Vall-carca), encomanant-hi molta
"frescura".

De pas recordem allò que conten d'un metge
que, després de visitar el malalt, li digué: "pren-
gui's això en tres preses", allargant-li la recepta.
El malalt compleix fidelment: arribat a casa, fa la
recepta en tres trossos, se'n empassa un cada dia.
I—oh, meravella!—al tercer dia ja és guarit. Ai-
xò s'esdevingué a Vallcarca.

Contem, així mateix, de Vallcarca, que en certa
ocasió,

un advocat bastant ric
estava malalt de mort;
i, volent fer testament,
cridà el seu notari Ambrós.
"Deixo—diu—tots els meus béns
als ximpls, nyèbits i boigs."
"Què fa?"—li diu el notari.
—"Es cas de restitució!"

Aquell mateix metge, que això va sentir, va ex-
clamar:—Ve't aquí que jo no podré fer semblant
cosa; perquè no es pot fer testament—és clar!—
ni no es pot restituir res a favor dels morts.

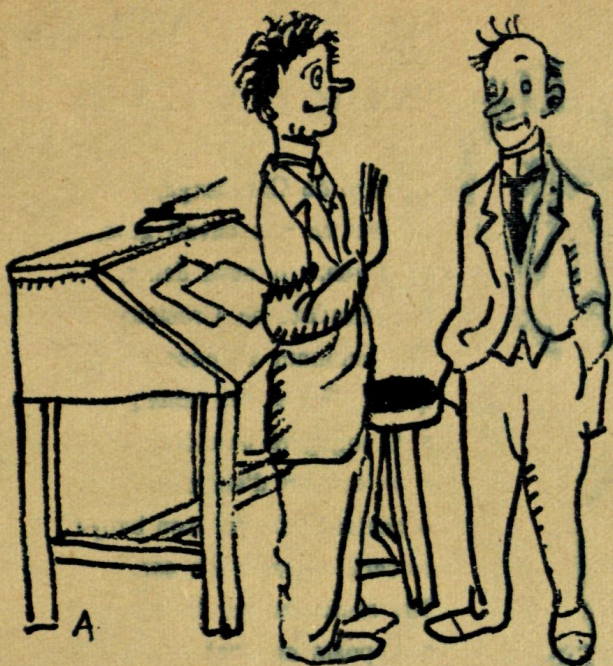
Aquests casos—i per mostra, dos botons—són
autèntics de Vallcarca. La seva frescor resta,
doncs, ben demostrada.

Més: el lloc és recollit, a posta per jugar-hi a
cartes, i organitzar-hi tranquil·les "fiestas", amb
enlairament de bombes, i aviades de coloms,
blancs com la innocència dels de la Defensa So-
cial.

I finalment, la gent que hi viu dona gust; és
gent més aviat quieta, que ja va deixant el bruit
de la vida de bullici, que porta cotó fluix a les ore-
lles, que gasta peïcs, i que ja té l'edat de llegir
el "Ciero" i "La Vanguardia".

Un lloc molt retirat i discret, la gent no hi és
vista. Per això més de quatre, que no passen de
Vallcarca, us diuen amb tot l'aplomb:—Enguany
hem anat a Suïssa". Si molt hi va, no menteixen:
per allí hi ha una lleteria retolada "La Suïza"; i
per cert, que mostra aquesta llegenda: "leche
fresca cada 24 horas: agua esterilizada".

C. ARCA

—Entengui bé que jo, quan llogo un home, el
ull per temps.

—Això rai; ni que em vulgui treure, li prometo
que no me'n aniré.

Del balconet estant

ELS SECS I ELS HUMITS

LES coses més serioses tenen caires humo-
rístics. Un individu embriac, que passa pel
vostre costat, fent esses, us fa arrugar el front
mig de vergonya, mig de tristesa, mig de repug-
nància. També us fa riure. Conten casos bonics.

No fa gaire, en una estació de Yugoslàvia en-
trava un individu sopa que no es podia aguantar;
vol travessar la via, i pataxaf! cau. Un tren de
càrrega, de 24 vagons, passa per damunt seu. La
gent es tapa els ulls horroritzada. Acabat de pas-
sar el tren, aquell individu, com si no res, s'aixe-
ca de bell nou, i segueix el seu camí.

Es que hi ha un diable que protegeix els píti-
mes? Hi ha ocasions que un hom es sent inclinat
a admetre-ho.

Com per totes les malalties, per l'embriaguesa
hom ha provat de cercar guariment. Un temps
passat, fou costum entre el poble d'aplicar als
beguts sang d'anguiles. Més cap ençà, mil mè-

todes han estat assajats pel procediment de les
injeccions. Un amic nostre, incrèdul de tota me-
na de cures, diu que la millor manera d'acabar
amb un "envelat" és de donar-li beure i més
beure: fins que rebenti. Aquest mètode pot no
ésser gaire científic; però és infallible.

Als Estats Units la lluita entre els secs i els
humits esdevé cada dia més intensa i més gran;
ni la guerra europea! El ministre de Hisenda ha
demanat 275 milions més per la flota que sota
el comanament d'un almirall té l'encàrrec de per-
seguir el frau de les begudes.

L'almirall diu que la flota enemiga, o sigui la
dels humits, es compon de 34 vapors, i de 132
velers. Per perseguir eficaçment aquesta armada,
l'almirall compta que, com a mínimum, la flo-
ta dels secs ha de constar de 223 creuers, un cen-
tenar de vapors de petroli, i 20 destròiers.

Totes se les pensen. Els humits, per esqui-
var-se de la llei seca, s'han fet fer un gran
transatlàntic-cabaret. Aquest transatlàntic és el
pesombre de la policia nordamericana: per més
que fan, no el poden haver; i això que saben que
ronda per les costes dels Estats Units.

• Diuen si a aquest transatlàntic han fet cap les
nenes desaparegudes.

B. VEM

DE L'AUCA DE SITGES.

EL BOU INSUBORDINAT

Ans d'anà a l'Escorxador,
pensant-se que serà el nou,
un entenimentat Bou
persegueix la vermellor
de l'urbà numbro dinou.

B
Biblioteca de Comunicació
Biblioteca General

—Oh! Ja torneu a ésser aquí! Com us ha anat l'estiueig?

—Ideal! Perquè t'en facis càrrec, de la fresca, et diré que el primer dia ja vaig agafar un cadarn tan fort que no me l'he pogut treure en tota la temporada!

EL REUS A SITGES

Així, com aquest istiu havem gaudit d'una gran afluença de terrassencs i vilafranquins, Reus vé pronunciant-se doblement a vora nostra des d'uns quants anys mercès a distingides famílies reusenques i... al Reus en persona.

La ciutat del Camp sempre ens fou simpatitzant. Ara, però, enfront de l'encarnació nominativa de Reus, no ens cap l'alegria al cor. Degut al Reus han baixat les subsistències, s'ha resolt la crisi vinícola, s'ha donat el cop de gràcia a la semi-paralització industrial i "Terra-mar" bull de dia i de nit les més refinades seleccions mundanals. Cal afegir que a les botigues han anullat—bona senyal—la llista de mal-pagadors. Mentrestant hom pot esguardar, al pas del tren, com es condimenten els pupets en salsa verda (color de l'esperança) al so de la *Salve Regina*... Espectacle inaudit!

Sitges, 12 de setembre, 1924

ANTUÑICU.

PINTURA MEDIEVAL

El baró de Carallarga,
muntat en son cavall groc,
va a veure la seva dama,
Na Mundeta de Crostons.
Tot caminant va pensant-ne
què li dirà el seu amor;
si li engegarà una dècima
o un concert d'acordió
o cantant "Cargol treu banya"
cercarà enternir son cor.
Tot caminant per la serra,
a la posta ha anat el sol,
i el baró aviat es troba
de la nit en la foscor
voltat arreu de grans boscos
plens de pins i rovellons.
—Quina desgràcia la meva,
va murmurant el baró,
d'enredar-me dins la selva
avui que duc vestit nou,
de brocatell de Tortosa,
adornat amb franges d'or!
Me l'esquinçaran les herbes
o es remullarà si plou!—
Ja surt a una clariana
i trobà un camí de bosc.
El segueix ple d'esperança
d'arribà aviat a lloc;
però al cap de poca estona
el camí es parteix en dos
i entre mig de les dos vies
s'alça un pal indicador
amb un rètol a la cima
que no es llegeix perquè és fosc.
El baró no s'hi repensa,
i pel pal puja amb braó,
essent dalt encén un "misto"
i ple d'estupefacció
pot llegir l'enlairat rètol
que deia: PINTAT DE NOU.

UB
Biblioteca de la Universitat de Barcelona
i Hemeroteca General

RAU-RAU

—Vol dir, senyor Doctor, que no se'm coneixerà la ferida?
—Senyora, això li ho dirà la modista.

LA VIDA D'UN BITLLET

CONTADA PER ELL MATEIX

DE la meva primera vida, són pocs els records que en conservo; sols sé que els meus pares foren recollits en les escombraries.

En efecte: quan ja els vespraires calaveres eren a sa casa (o a casa d'un altre) a dormir; quan ja la lluna començava a fugir, espantada dels escàndols que havia atalaiat amb poques hores, un hom de trist aspecte, amb uns pantalons que ja el "panyo" era el que menys es veia, amb una ermilla d'aquelles de què s'acostuma a dir "Déu hagi perdonat als que l'han portada", i amb un sac al coll, s'acostava a uns dels carrerons, plens per desgràcia d'immundícies (cosa que ara no cal buscar pels carrerons, puix que els millors carrers n'estan plens). Camina que caminaràs s'atansa aquest home o drapaire a collir el poc que podia aprofitar i a manera de burot burxa fins que vingué a raure ¿amb qui dirien? amb mos pares.

Pobres, encara no havien patit prou en sa joventut, que a sa vellesa els feren passar mil martiris. Pobre Indiana i desgraciat fil, (que així es deien respectivament, la mamà i el papà). Ficats dintre el sac d'aquell bon home, sense poder respirar, i més premsats que cap fardell de l'estranger, els portaren a casa d'un senyor que tenia fàbrica de paper. Aquest els comprà i ve't aquí que a guisa de negrer els feu ficar junt amb altres dins d'un safareig, i sense compassió els martiritzà de tal manera que d'ells no s'ha cantat mai més gall ni gallina. Es clar, ¿com no havia d'ésser així si d'ells no va restar ni un sol bocí més que

jo a qui posaren per nom "Papel de-baja calidad"? En fi, em portaren a Madrid on pensava ja anar a rumbejar, quan, per disort, un senyor, que deuria tenir enveja de mi, vingué, i amb uns ferregots m'embrutà les espatlles; però segons em va dir un amic que vaig contraure, el què va fer fou canviar-me el nom, com vaig observar, puix que pocs dies després, en lloc d'anomenar-me pel meu nom, vaig sentir em deien "Billete Nacional de Madrid".

Encaixonat, per fi, entre altres amics, sota una llosa de pedra marbre, guardat dintre un quiosc de la Rambla de Barcelona, i custodiat per una vella que passava el dia fent mitja, sols em veia menysprear per tothom. Amb quina enveja em mirava, jo, que els meus companys sortien, i jo em quedava! ¿Quina era la causa que jo no pogués sortir? Això em preguntava entre mi mateix, quan comparegué un home a comprar-me, i saltava, jo, ja tot alegre; però... vaig sentir que em tirava amb menyspreu, una altra vegada, a un recó, exclamant: "¿a on va amb el número tretze? ¿No sap que sols indica desgràcia, i que mai

no treu?" Si en digué, de coses! fins va sortir allò que quan són tretze a taula, en mor un al cap de l'any! ¡I què ximple!"

"Per fi, un jove estudiant, compadescut de mi, em comprà; i figureu-vos quin seria el meu desconsol, en pensar que sols, de mi, en donava sis pessetes! Això és el què valc? Però a tanta tristesa succeí l'alegria que, per fi, tenia un bon amo: amb quin compte em tractava, ficat dintre una cartera finíssima, quin aroma desprenia! "Tú seràs la meva felicitat".

Havien passat tres dies d'ençà que tenia nou amo, quan el crit de la "Loteria Nacional de Madrid", es sentia per tot arreu. Això serà parent meu, puix que porta mos mateixos cognoms; i llavors l'estudiant comprà aquest paperot, que mai no hagués comparegut, i ¡pobre de mi! si me'n vaig sentir de pillo, lladre, bèstia, ingrati, etc., etc.! però no tenint-ne prou, de les paraules, se'n passà als fets, arrugant-me entre sos dits nerviosos. Quin fi més fatal! trepitjat per l'un, escupit per l'altre, m'arrossegava pel *pla de la calma*, fins que un escombriaire em recollí i, junt amb altres porqueries, no vaig servir per res més, que per adobar o afemar les terres."

Aquesta és la història que em contà després el bitllet, en forma de pastanaga. S'ha d'observar que el bitllet era espiritista. Jo, que sóc amic del senyor Ballarà, i m'agrada filosofar, he vingut a comparar el bitllet, amb molts "enllustrats", que, nascuts de baixa esfera i ignorants, han volgut enlairar-se; però a l'últim han tornat a les escombraries del món, com el pobre bitllet.

Copiat i filosofat (?) per En

JANET

SETS I VUIT

Ha estat trobat un esquelet que compten que té de quinze a vint mil anys d'antiguitat.

N'hi ha que asseguren que és el de la vella política.

Per Romania ha passat un formidable cicló; el vent foll s'ha endut cases i persones.

Es ben cert allò de la dita: "El vent quan es desboca, és vent que s'equivoca".

Una vegada més, el vent s'ha equivocat de camí.

Epitafi de la Rambla:

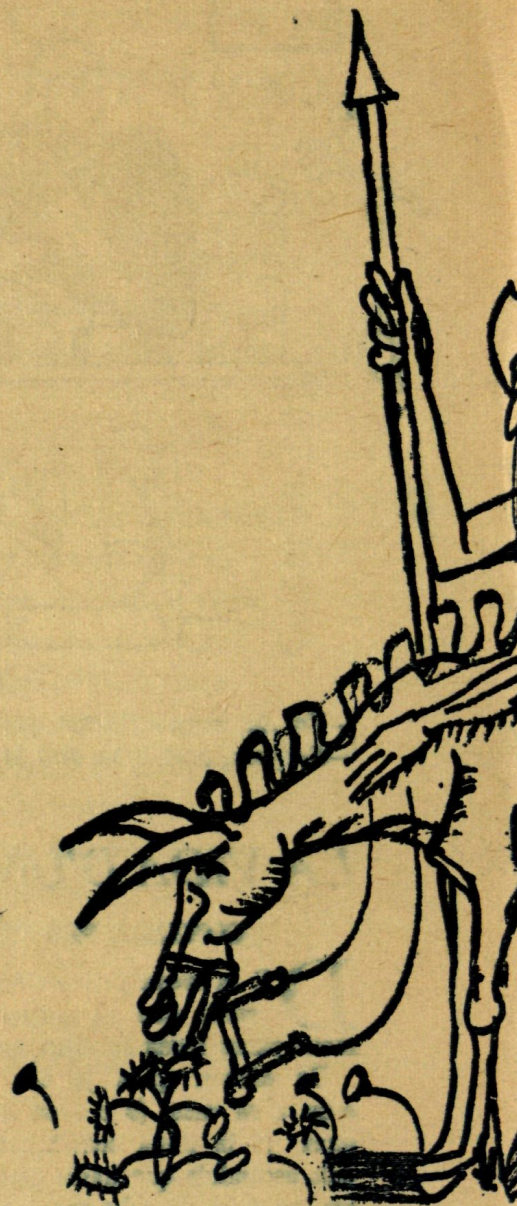
Per anar amunt i avall,
proveeix-te d'un raspall:
mira a terra, per prudència,
si no vols ensopegar:
i pren molta paciència,
que encara te'n mancarà.

En els pergamins suara descoberts contenint els escrits de l'historiador llatí Titus Siviús, hom llegeix que, ja en aquells temps, també hi havia ases, tòtils i esquirols.

Ha mort un home a conseqüència d'unes mossegades de ruc. Res: vianda del temps.

D'un any ençà s'estan construint a Espanya vint presons. Han estat adquirits 18.000 metres de roba i 34.510 de lona, per vestits de presos.

Realment no està bé que tants de pillets se la campin pel carrer, com a persones decents.

Tipus de la Se

TORNEN a obrir-se les escoles. (Això vol dir que tornen a obrir-se molts corralets). La reobertura de les escoles ens duu a la memòria el Quixot. El Quixot és el llibre de les escoles, el llibre que hauria d'ésser de lectura preferent.

Suara l'acabem de llegir per tercera vegada, ens encisa. Es difícil de trobar un refinament més enginyós, una literatura tan saborosa, estimulant, rica, exemplar. Nosaltres, els catalans, havem demostrat pel Quixot una estima perfecta. N'hi ha prou dient, per demostrar-ho, que a Catalunya posem la biblioteca cercantina millor del món. Es a l'Institut d'Estudis Catalans.

En elogi del Quixot no havem d'afegir ni una síl·laba, està prou ben fet en tots els tons. Per això ens admirem que encara hi hagi escoles on, en

Diu que manquen 25.000 escoles per poder atendre les necessitats de la població escolar infantil.

Oi, que és bastant?

* * *

Llibres; que vinguin llibres!

La fundació Bernat Metge acaba de donar-nos, traduïts al català per C. Riba i A. Navarro les "Obres" d'Ausoni, llatí.

En Sanç Capdevila ens dona la "Història compendiada de Sant Magí", de la Brufaganya.

R. Miquel i Planas, "Els cent aforismes del Bibliòfil".

Manuel Capdevila, "Una història i quatre contes", amb pròleg de Domènec Juncadella.

Tothom a treballar!

* * *

Els aficionats a seguir el curs del calendari ens fan assaber que Sant Martí no és gaire lluny.

* * *

A Terrassa diu que ha estat detinguda una "banda negra", composta de marrecs de 10 a 14 i 15 anys, que es dedicava a fer moltes menes de robatoris.

(Decididament el cine és una gran escola de costums!)

Però els terrassencs somriuen quan els asseguren que han detingut la "banda negra".—Voleu dir?...—exclamen.

* * *

Una aclaració:

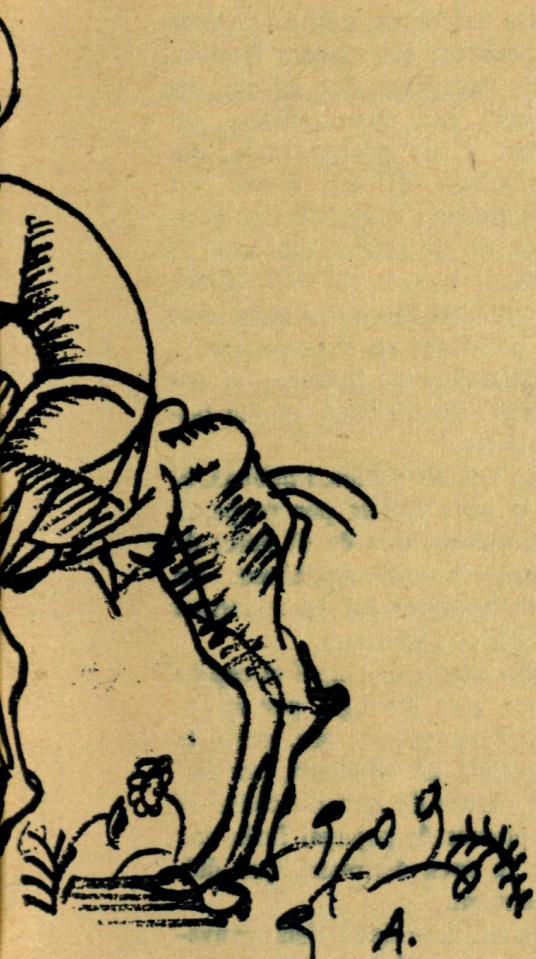
Hi ha una dita que diu: Camp vora riera, i vinya vora camí ral, no en treuen gaire cabal.

Cal entendre, però, que això es refereix als amos lligitims. Perquè el que és els lladres prou que n'hi treuen de cabal!

* * *

Clemenceau, el famós Clemenceau, l'home que va guanyar la guerra, viu retirat en una caseta, en ple camp. Es sabut que Clemenceau per sobre nom li diuen "tigre".

I es comprèn que, rondant el tigre pel camp, es vegin a poblat esquiroles, tòtils i altres bestioles.

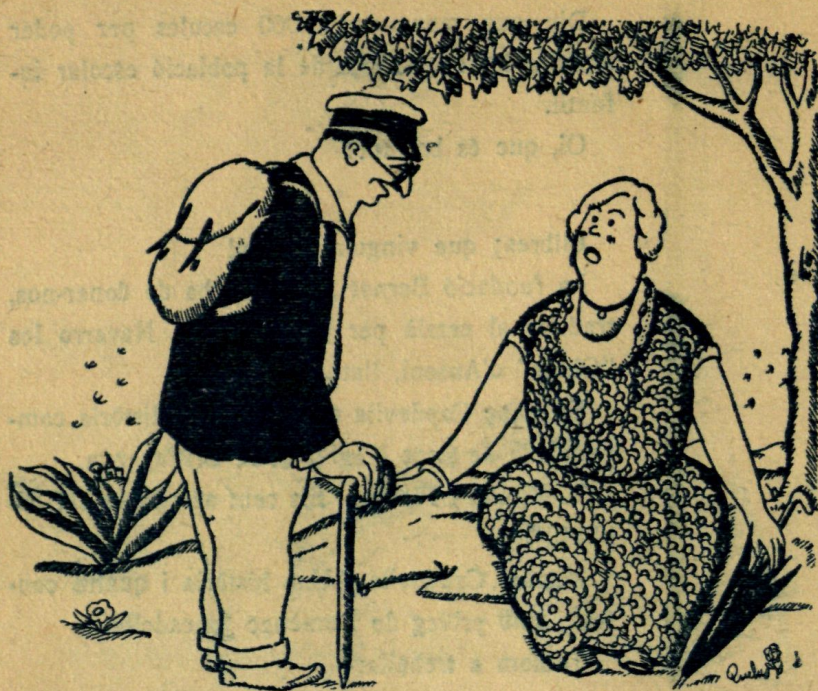
n a n a: El Q u i x o t

compte de la seva lectura, hi hagi lectura de carincloneries de mal gust.

Es que encara hi ha gent que bada, que no s'ha adonat del Quixot? No és tolerable. El Quixot és el llibre de la vida, el llibre de la vida de l'home, brodat de màximes i consells, en elegantíssim estil, les seves lliçons són molt saludables d'aprendre.

No som sospitosos, no tenim res a veure amb el Ministeri d'Instrucció Pública, no en copsem cap prebenda, tampoc no tenim cap comissió de les coses editorials; per això si recomanem la lectura del Quixot, tothom pot creure que la nostra recomanació és sincera i desinteressada.

Aprofitem l'actual avinentesa per aixecar la nostra veu; llegiu el Quixot! Després de tot, després de les lliçons de moltes menes que hi aprendrem, hi ha l'avantatge que us farà riure. TANTSEVAL

—Noi, Martinet: ara fa deu anys, no em vaig cansar gens, pujant.

—Noia, els anys...

(Ràpida)—Vols dir que la muntanya no s'ha apujat, també?

INTERVIUS IGUALADINS

—I doncs, Pastor, com anem?

—Ja ho podeu veure. Amb la paleta a la mà, i voltat de sacs de ciment, totxos i pedres.

—I què: us agrada l'ofici de paleta?

—Ja veureu... podent treballar sol i artísticament, sí, però treballar amb un regidor de cos present i barroerament... no sé si m'enteneu...

—Prou. ¿I quines reformes artístiques farieu per a embellir Igualada?

—Vos demaneu molt i no demaneu res. Per això hom hauria de començar per a reformar aquest bé de Déu de l'humanes amb calces i gec que patim, i que tot ho saben i tot ho trenquen.

—Potser exagereu.

—Que exagereu...? I ca, home ca. Per mostra, un botó. Vós sabeu les penes i fatigues que passem per culpa de la secada. També sabeu les comissions, les conferències i circumferències i altres batibúlls que s'han armat, l'un per fer venir l'aigua de Santa Conxa, l'altre de Sant Magí, l'altre del Pantano, de l'Espelt el de més avall i del Gualquivir el de més amunt...

—I vós, com la resoldríeu?

—Molt senzillament. Dels camps de fútbol de la Joven-tut, Bandera Negra i Ateneu, en faria tres dipòsits. A damunt del Fort hi instal·laria una màquina xucladora de força de tres o quatre cents cavalls elèctrics, i si els de benzina tiren més, de benzina. Una volta la màquina instal·lada i convençut de que tots els cavalls treballen, mens que ni hagi cap que faci el ronse, axecaria una canó granable amb tot de foradets al damunt, i amb tres canonades a baix que anessin a cada camp, i quan passaria la nuvolada *agraduaria* el canó a fi de trobar-se a mig d'ella, i llavors, amb un xiulet, els cavalls es posarien en marxa, la màquina xuclaria, tota l'aigua dels núvols passaria per la canonada *central*; d'aquesta passaria als di-

Enguany tot són bolets

AQUEST any els bolets, néixen com mosques, i els boscos són plens de gent que cerca en mig de la molsa.

De boletaires, n'hi ha de moltes menes; els senyors Esteves, i els vagarosos, que ho són per esport; els menesterosos, per força; i els professionals, per enriquir-se. Hi ha, també, els de lluïment; aquests no en compren, ni els veureu mai amb el cistelló, no els cal: els bolets, els creixent sobre llur testa, com les carbasses en el carbasser.

Boletaires de lluïment, el poble, per distingir-los, en diu *tasta-olletes*.

En tots els pobles, i poblets, hi ha la seva colleta per propagar la brumosa, que és el bolet de substància més agafellosa. En

aquesta colleta el trio davanter sol ésser format pels senyors Esteve, Peret i Marianu.

El senyor Esteve, que encara que sigui el cap de colla, és el més menut, s'ha distingit, per exemple, com a comptable cooperatista; ara, però, la seva fidelitat és convertida en detallista, per haver-li estat confiat el càrrec de cap de colla. Si portés un capell amb plomes de papagai faria una patxoca tan digna de la seva disfressa, que deixaria les mones bocabadant.

El senyor Peret és el prototipus dels panxacontents, i un excels artista del pinzell; té fama de creador d'obres mestres, sobretot quan espren el bolet del seu seny en pintar la cigonya.

El senyor Marianu, és d'un altre rem; especialitat són les coques pintades d'ou, i li ha estat confiat el tercer lloc per la seva distinció en les orelles llargues. El seu embotiment és tal, que el rastre resta en ridícul per fer-li un vestit a mida.

Els boletaires de tot l'any o sigui, boletaires de lluïment, són les cafeteres del poble, i es distingeixen pel seu expert coneixement de la sopa. Als homes sortosos sempre els toca alguna cosa o altra; aquests tenen la fortuna d'ésser tocats del bolet.

ROGER DEL PUIG

pòsits, aquests s'omplirien, tothom tindria aigua i fins podríem permetre'ns el luxe de criar peixos de color, que és una cosa que distingeix molt i fa molt fi.

—Sabeu que mai se m'hauria acudit això!

—Es el fruit de la maduració d'estudis *estèreos, pluviòmetres, galvanoplàstics* que tinc fets.

EL CAVALLER ESTOVAT.

Els brancatges simbòlics

SUPOSO que ningú a qui la protuberància nasal surti sols mig través de dit de la cara estranyarà que, rendint els deguts honors al respectable gremi familiar de la botànica, els digui que el primer simbolisme humà usat per la humanitat del primer home fou vegetal.

Sí, senyors. Des de la fulla de figuera d'Adam fins a les arrels de boigs dels nostres dies de la humanitat, ha seguit tota la gamma del brancam simbòlic. No hi ha flor ni fulla, tronc ni arrel, que no tingui el seu simbolisme; i, és clar, com molts simbolismes, algunes vegades no tenen res que veure amb el què signifiquen.

Voleu dir-me quina relació tenen entre si el llor i la glòria, l'olivera i la pau? Perquè hom mai ha vist que l'olivera fés paus i el llor fes glòries (no confondre-les amb les galetes). Ben al revés de l'alzina i el roure, símbols de la perennitat i fortitud, d'una relació directa amb llur fullam i fusta.

Altres vegades expressen estats de l'esperit humà com la flor del taronger de les esposalles, símbol de la fidelitat immaculada; sinó que de seguida en fan ofrena a un santuari o l'arreconen a un calaix, per a ressortir quan els fills puguin ju-

gar amb aquell estantís símbol de la fidelitat conjugal; i la perpetua, record melangiós i etern dels que foren i que pel mateix que és record, ja no expressa cap estat present.

També a voltes són símbols convinguts, com el ram de pi a la porta de les tavernes (a diferència dels bars, on no s'ha venut mai vi).

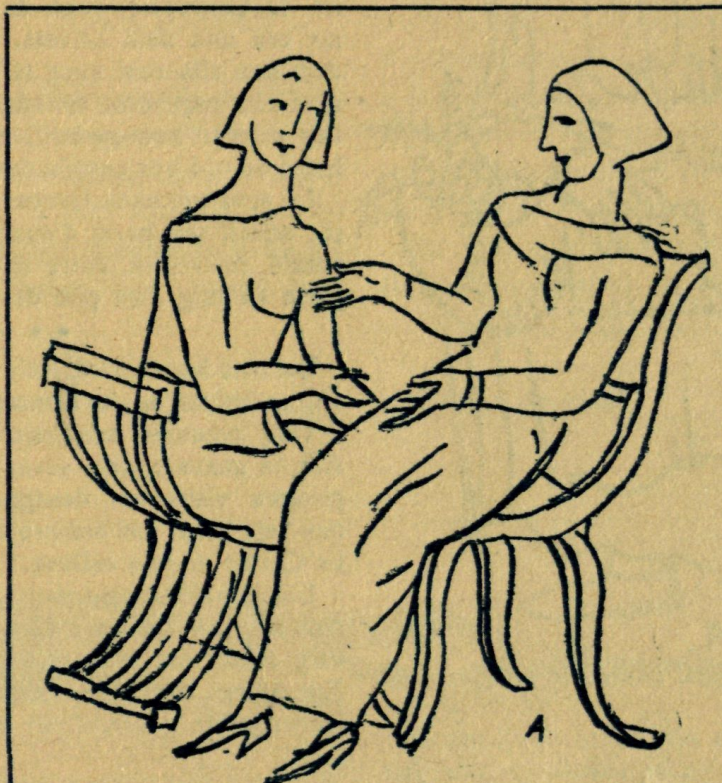
Serà tal vegada perquè l'embriac reparteix pinyes o les entoma? Havem de confessar que no ho sabem. Antigament els carboners penjaven a la porta de llur establiment un ram d'alzina; ara, prudentment, l'han retirat, tal vegada per ajustar més la realitat al simbolisme.

Alguns tenen més d'un significat: així la palma és senyal de victòria, de martiri, d'empleat de tren i de desitjar una cosa que està prohibida; com el diumenge de Rams en què la gent fretura per entrar a l'església i enlairen i piquen amb palmes i brancatges de tota mena, tot cantant:

El ram, el ram,
el ram de la Passió.
Obriu, obriu,
obriu, que volem entrar.

I no sabem si alguna altra vegada s'ha de cantar, car no estem gaire forts en afers d'aquesta mena.

Bosc

EL LLAUTÓ

—I quan començà, vostè, de conèixer el seu marit?

—Després de casats.

—.....!

—Sí: el primer dia que li vaig demanar un bitllet de banc.

Cuyàs

PORTAL DE L'ÀNGEL, II :: EL CINE EN FAMÍLIA :: PORTAL DE L'ÀNGEL, II
Per passar unes bones nits d'estiu al camp no hi ha res com el cine de família. - Cinemes grans i llanternes de
: : : : : tota mena : Màquines de retratar des de 20 pessetes : : : : : : : :

Cuyàs

UAB
Biblioteca de Comunicació
i Hemeroteca General

A.

—El pobre!... i tan fàcil que és de conèixer-ho!

—Sí?

—Senzillíssim: quan els bolets són bons, van bé; quan són dolents, ja es coneix; perquè fan mal.

Les dues germanes

(A la Concepció...)

LES vaig conèixer en una festa a la que vaig ésser convidat per un meu amic, que es deia Enric, cosí de l'oncle del pare de la criatura. Es tracta, doncs, d'un bateig.

Eren uns vint-i-tres a taula; una taula de compromís, feta amb cavallets i taulons d'emblanquinador. La festa transcorregué en mig d'una franca harmonia. I molta gresca.

L'amo en tocà les obligades conseqüències.

No sé com no es desvesa la gent de celebrar actes semblants. Jo, el dia que n'organitzí un entre la coneixença (quan em casi), o bé asseguraré abans els estres amb pòlissa de segona classe. o bé, pagant el que sigui, el donaré en un hotel qualsevol d'aquests on, abans de marxar, els cambrers escorcollen els convidats, amb èxit remarkable quasi sempre.

A l'endemà, en fer el recompte, mancaren a la "plantilla": 3 plats, una sopera, 8 forquilles, 10 culleres, 7 copes de cafè, 6 copes que no eren de cafè, 9 ganivets, una cafetera russa, 2 tovallons,

un escuradents, 3 gots i una ampolla de conyac que havia sobrat.

De cadires i taules, hom no en va trobar a mancar cap; la qual cosa—com va fer notar un de la colla—deia molt en favor dels invitats.

A la taula, d'una banda tenia la Carme, de l'altra, la Concepció. Eren dues germanes. La Carme era una noia baixeta, grassoneta, malfeta, i amb uns ulls com unes taronges amb pela i tot; un parlar esquerdat, un nas estil imperi, unes orelles marca "haut-parler", una boca que en semblava dues, i uns cabells descolorits i eixuts.

La seva germana Concepció ja és una altra cosa: aquell seu posat d'estampa de la primera comunió, ressaltava, entre totes les altres, com una perla en mig d'un piló de musclos.

Baixant les escales, vaig adonar-me que m'havia enamorat de la Concepció.

Vaig procurar relacionar-m'hi, i al cap d'uns dies ja anava a casa seva. Però val a dir que la primera visita em desagradà: vaig convènce'm que "els lloros són sempre els qui enraonen més". La Carme mai no callava.

Un llibre que els vaig deixar, em fou tornat amb uns pensaments a dins. Un altre llibre que els vaig deixar em fou tornat amb més pensaments. Més llibres, més pensaments. Cert dia, en un vaig incloure una quarteta per la Concepció, que deia així:

Si pogués la lira meva
doblegar davant l'impuls del meu pensar,
la voldria per cantar
la bellesa sens igual, com és la teva.

A. de G.

Quan el llibre tornà a les meves mans, vaig trobar-hi un pensament embolicat en un full de paper de fumar, que deia: "Moltes gràcies.-C. O."

Que content estava!... La Concepció em corresponia!...

Però... Però... l'ànima em va caure als peus en evocar la Carme. No hi havia atinat! Les inicials de les dues germanes eren les mateixes: C. O., i la lletra no la coneixia de cap; i feia uns quants dies que la Carme se m'havia mostrat més parladora que de costum. I si fossin d'ella, aquelles paraules?

Pel meu cervell desfilaven vertiginosament, ara la figura de la una, ara la de l'altra. Què fer? Hi tornes? No hi tornes? Escometes? No escometes?...

La mala lluna feia dies que planava al meu damunt; una gitana m'havia dit: "un dia d'aquests faràs una planxa de ressonància".

Vaig guaitar el cel, vaig mirar quina hora era, i em vaig retirar. La meva satisfacció no em cabia a la pell; i pensava: noi, quin triomf més gran que has obtingut!

ARNALT DE GAYCEREM

VILAFRANCA DES

L'ESTIU EIG DELS IL·LUSTRES

Es cosa sabuda que l'estiu va inventar-se perquè Mr. Cornuché llogués tots els baliga-balagues haguts i per haver per fer el tifa a Deauville i perquè els rics puguin anar a les platges i balnearis a plànyer's de la calor i del mal d'ofec.

Per això, la nostra gent *d'upe*—cansada de treballar per al u, la p i la e—ha anat a escampar la boira.

Una informació radiogràfica, potser, edstinada al gran rotatiu local "Acció", que és mitja figa, mig raïm, ens permet d'assabentar als nostres llegidors de la situació topogràfica dels nostres il·lustres, durant aqueste mesos d'estiu.

Don Santiago ha passat una temporadeta al "Castillo de Olé Olé" (això és un dir); l'altre Tiago al café de

l'Agrícol; El Ton Galtés a La Pelegrina; el Pelegrí a Sant Salvador; En Jaume Mercader al Molí d'En Rovira; el senyor Alberto al Pla; el Manolo Alvàrez a la Plaça de l'Oli; En Rossendet a Sant Martí; el "Pepa" a la Bleda, amb la senyora; el Cabra a Caldes; En Luisín a la Torredembarra; el doctor Boada a Sant Boi; el senyor "Iris de Paz" al gasòmetre; En "Papitu" a Bilbao; el Jaume del Marco, no estiuja ni hivernitza, envernissa al carrer de Puigmoltó.

La llista està tallada i no podem acabar-la; però estem segurs que hi ha molts més il·lustres elements, entre els quals no deuen mancar els dignes administradors "Javier" en comandita.

Torre de La Bleda

TON DEL GAS

—Sí: el metge em va manar que deixés de beure.
—I, naturalment...
—I, naturalment, jo vaig deixar el metge!

UAB

Biblioteca de Comunicació
i Hemeroteca General

—Em permeto d'advertir al senyor jutge que la discussió fou amb la mamà política.
 —Edat de la seva mamà política?
 —Vella, vella!
 —Doncs vostè no diu veritat; perquè la vella política ja no existeix!

L'auca dels cànecs

Per ajudar a passar l'estona als nostres tan nombrosos com estimats llegidors, havem pensat de fer una "auca dels cànecs" de Catalunya, creient que ha d'ésser una cosa molt divertida. Un cop feta, l'anirem publicant per tandes.

Com que tractem de fer-la com més completa millor, preguem a tots els nostres amics que ens ajudin, comunicant-nos la població i el nom del cànec, la seva vida i miracles, si pot ésser el seu retrat, o un dibuix que s'hi assembli: no cal dir que això de la vida i miracles ho entenem referent a l'actuació pública (res de vides privades).

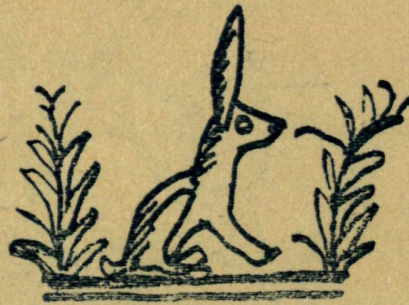
En l'expressió del nom va comprès el nom de pila, i el renom o motiu, per exemple: "Pau Banya" (Espluga de Francolí), "El Groc" (Argentona), "El Negre" (Arenys de Munt), etc., etc.

Oi que serà divertit? Doncs resten obertes les llistes
 EL LLATZER DELS CÀNÈCS.

La nostra Exposició

La Opinió de Girona; Renaixement d'Artesa de Segre; Natura, de Vendrell; Renovació, Garba, Actuació, L'Avenir, Paraules, de Sabadell; La Poncella, de Rubí; Empordà Federal, Alt Empordà, Figueres; Pàtria Nova, El Crit de la Muntanya, de València; L'Eveil Catalan, La Tramontana, de Perpinyà; La Branca, Lletres Joves, de Balaguer; El Cordó de Sant Antoni, Catalunya

Avant, de Berga; El Camp de Tarragona, El Magisterio Tarraconense (any 1900), Diario de Tarragona (any 1848); Boletín del Instituto general y Técnico de Lérida, El Poble, de Lleyda; Heraldo de Badalona, Diario de Badalona, Aubada, de Badalona; Sol Ixent, de Cadaqués; Vilamar, de Calafell; El Llamp, de Gadesa; Lliroia, de Sant Hilari de Sacalm; Lo pregoner de Bellpuig; Seny, de Palamós; Muntanyes Empordaneses, de Llers; El Francolí, d'Espluga de Francolí; Nova Llabor, La Nova Conca, Butlletí de la Joventut N., de Montblanch; Butlletí de Catalunya, de París; Recull d'or, Recull, de Blanes; L'Ateneu, Germinant, d'Igualada; Tresor dels Avis, d'Artà (Mallorca); Bolletí de la Societat Arq. Luliana (any 1885), Associació per la cultura de Mallorca, El Bon Mot, Foch i Fum, de Ciutat de Mallorca; Lo Pirineu Català, de Pobla de Segur; El Correu de Falgàs, de Pobla de Lillet; Butlletí de la Ll. de D. de l'Arbre Fruiter, de Moyà; El Noya, Avenç Agrícola, de Sant Sadurní de Noya; La Montanya, d'Olot; Fulla Parroquial de Constantí; Marina, de Sant Genís de Vilassar; Ressorgiment, de Buenos Aires; El Autonomista (any 1895).

AQUEST NÚMERO HA PASSAT PER
 LA CENSURA MILITAR

R E S P O N E M

(No tornem els originals)

Tafané: Arribat tard: gràcies.

E. F. G. (Dibuixos). En cartera.

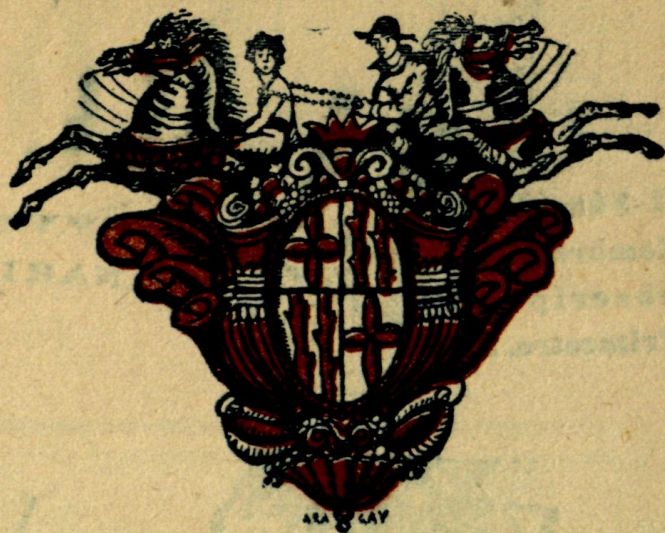
M. Anresà: Aneu trametent.

Recasals: Ja ho hem intentat, company. Gràcies, eh?

UAB
 Universitat de Barcelona
 Biblioteca General

Proveu el cafè amb llet "El Pagès"

JAUME MERCADÉ

JOIER

Passeig de Gràcia, 46

Telèfon 1373-A

BARCELONA

El número vinent sortirà
EL BORINOT
 dedicat a la cacera
 i als caçadors **UAB**

BIBLIOTECA PARTICULAR
 ESTANISLAU ROIG GINGI
 — BARCELONA —

EL BORINOT

Any II-Núm. 43

18 setembre 1924

Subscripció:

Trimestre, 3'50

SETMANARI D'HUMOR
20 cms.

La corresp. a
l'Administració:
Angels, 22 i 24
BARCELONA

Què vol que li digui: fins ben entrat el desembre, no puc avesar-me a aquesta calor!